

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

Διὰ τοὺς φαλακροὺς :

Οἱ Ἕλληες εἶναι λίαν ἐφευρετικοί, τοῦτο εἶναι πα-
σίγνωστον, καὶ ὅταν λέγουν ὅτι ἐφεύρον καὶ δύναται
νὰ ἦναι τις θέβαις ὅτι πράγματι περὶ πραγματικῆς
πρόκειται ἐφευρέσεως.

Οἱ ἱατρὲς Smith, ἐξ Ἐδιμβούργου, εἶναι ἡ ζωσα
τούτου ἀπόδειξις. Ἐκαμεν ἀνακάλυψιν ἡ ὁποία κατὰ
τὰς ἱατρικὰς ἐφημερίδας, τὰς ἀγγλικὰς ἐννοεῖται, θὰ
ἔχῃ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα διὰ τὸν φαλακρὸν κόσμον.

Ἐφεύρουν ὡς λέγεται τὸ φάρμακον κατὰ τῆς φαλα-
κρότητος

Ἡ μέθοδός του ἄλλως τε εἶναι καὶ εὐκολωτέτη.
Ἀραιρεῖ ἀπὸ τῶν ζώων τὸ δέρμα των τὸ ὁποῖον θερ-
μὴν ἀκόμη ἐφαρμύζει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ φαλακροῦ
ἀφαιρουμένης ἐννοεῖται τῆς ἐπιδερμίδος. Κατόπιν ρά-
πτει ἐπιμελῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἡ θεραπεία εἶναι
ἐντελής.

Ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι διὰ τοὺς γέροντας ἡ καταλ-
ληλοτέρα σισύρα εἶναι ἡ τῆς λευκῆς ἄρκτου διὰ δὲ
τοὺς νέους ἡ τῆς ἀγρίας γαλῆς. Μένει ὅμως νὰ γνω-
ρίσωμεν τὴν θὰ κάμουν οἱ τελευταῖαι οὗτοι ὅταν γη-
ράσουν !

Ἐπίσης οὐδεὶς γίνεται λόγος περὶ θεραπείας τῶν
φαλακρῶν γυναικῶν.

— Οἱ τοὺς τοῦλάχιστον οἱ πλεῖστοι γνωρίζουν τὸν
Ἀλέξανδρον Δουμᾶ υἱὸν ἐκ τῶν ἔργων του. Γαλλικὴ
τις ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν τὴν ἐξῆς σύντομον, ἀλλ' εὐ-
γλωττοτάτην σχεδιαγράφησιν του, ἣν μεταφέρωμεν
χάριν τῶν ἀγνωστών τῆς Φιλολογικῆς Ἠχοῦς :

Ἦγνης καὶ ἰσχυρὸς ὡς τὰ ἔργα του εἶναι ἡ ζωσα
εἰκὼν τῆς ἀρμονίας τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος.

Μυστηριολογία, δραματούργος, ποιητής, φιλόσο-
φος, προλογολογία (ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις) ἠθέλησε
πρὸ πάντων ἀπὸ τινος νὰ καταστῇ ὁ μέγας ἱατρικὸς
σύμβουλος τῶν δυσκόλων ἡθικῶν περιστάσεων. Εἶναι
ἀμίμητος διὰ τὰς νοητικὰς του αὐτοψίας. Ἀνατέμνει
καρδίας καὶ ἐμβαθύνει εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος
μετὰ μοναδικῆς εἰδικότητος. Θαυμάσιος ἡθικὸς χει-
ροῦργος !

Τὰ ἰδιαιτέρα σημεῖα τὰ ὁποῖα τὸν καθιστῶσι γνω-
στότατον : μυθώδης πνεῦμα, τελειὸς καλὸς χαρακτήρ,
μονομανία διὰ τὰς εἰκόνας, ἀσφαλὴς φίλος προστάτης
τῶν νέων, δὲν ἐννοεῖται κανὲν καὶ λατρεύει τὸν πατέρα
του. Ἡδύνατο νὰ ὀνομαζέται Δουμᾶς ἀπλούστατα,
ἐννοεῖ ὅμως νὰ ἀποκαλεῖται Ἀλέξανδρος Δουμᾶς υἱός.

— Νόστιμα βαρόμετρα. Ἐφέτος ὅτε τὰ φυσικὰ
ἄνθη ὡς ἐκ τοῦ βαρέος χειμῶνος ἦσαν κάπως σπάνια,

κάποιος γάλλος ἐπιχειρηματίας Crespin εἶχε τὴν
εὐφυῆ ἰδέαν νὰ κατασκευάσῃ τὰ ὑγρομετρικὰ ἄνθη,
τῶν ὁποίων τὰ ἐκ πανόου πέταλα εἶναι ἐμβαπτισμένα
εἰς ἄμυλλον καὶ ἀγνοῶ τὴν ἀκόμη, οὕτως ὥστε ταῦτα
ἡλλαζόν τὸ χροῖμα διὰ μὲν τὴν βρογχὴν καθιστάμενα
ἐρυθρὰ, διὰ τὴν καλοκαιρίαν κυανὰ καὶ διὰ τὸν εὐ-
μετάβολον καιρὸν ἰόχρρα. Ἡ μόδα τῶν ὅμως γρήγορα
ἀπέρασεν, διότι τὰ ἰδιότροπα ταῦτα ἄνθη ἀντὶ νὰ συμ-
μυροῦνται πρὸς τὰς ὁρεῖς τοῦ ὥραίου ἡ ἀσχήμου
φύλου ὑπῆκουσαν εἰς τὸν ὥραον ἡ ἀσχημον (καλὸν ἢ
κακὸν ἐνὸς) καιρὸν.

Ἐν τούτοις ὅμως τὰ ἀδιάκριτα αὐτὰ ἄνθη κατὼρ-
θωσαν νὰ ἐκδιώξουν τοὺς δυστυχεῖς καπουκίνους ἥτι
τὰ βαρόμετρα τὰ παριστῶντα καπουκίνοιον, ὅστις
συμμυροῦμενος πρὸς τὰς διαθέσεις τοῦ καιροῦ κα-
τεβαίνει τὴν κουκούλα του ἢ τὴν περὶ ἐπὶ τῆς κε-
φαλῆς του. Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ αὐτῶν ἂς ἀνα-
φέρωμεν τὴν ἀρχὴν τῶν τοιούτου εἶδους βαρομέτρων.

Κάποιος Κάρολος Bataille εἶχεν κάμει τὴν πρῶ-
την τοιούτου εἶδους ἐφεύρεσιν. Κατ' ἔτος μετέβαινε εἰς
τὴν πανήγυριν τοῦ Trône, ὅπου ἐξεθετόντο παντὸς
εἶδους ζυμαρικά. Ἠγόραξε λαπὸν ἐν παριστῶν στρα-
τηγὸν ἄξιόν 20 ἢ 30 ἐκατοστών, τὸν ὁποῖον ἐκρέμα
εἰς τὸ δωματίον του.

Κάθε πρωῒαν ὅταν θὰ ἐξήρχετο ἀπέτεινε εἰς τὸ
ὕπνρητον του τὴν ἐξῆς στερεότυπον ἐρώτησιν :

— Γιάννη, ἡ κυρία τοῦ στρατηγοῦ μαλακὴ ;

Οἱ Γιάννης μὲ ὅλην τὴν ἐπισιμότητα ἔθετε τὸν
δάκτυλόν του εἰς τὴν κυρίαν τοῦ στρατηγοῦ. Ἐὰν
οὗτος εἶχε μαλακὴν τὴν κυρίαν ὁ Bataille ἐλάμβανε
μεθ' αὐτοῦ τὴν ὀμπρέλλα του, ἐὰν ὄχι, τότε ἐλάμ-
βανε τὴν ράβδον του. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ πρωτότυπος
αὐτὸς στρατηγὸς ἦτο ἀλάνθαστος. Δὲν ἠδύνατο ὅμως
νὰ προῖδῃ τὰς θυέλλας, ἀλλὰ καὶ πότος... καπουκίνος
τὰς προεῖδε ποτέ ;

— Λονδῖνον—Παρίσιον. Κάποιος ἄγγλος Felix
Pyat εἰς βιβλίον του λησμονημένον πλέον καὶ ἐπιγρα-
φόμενον «Ἀγγλικά καὶ Γαλλικά» ἔχει τὴν ἐξῆς σύγ-
κρισιν τῶν πρωτευουσῶν τῶν δύο τούτων γειτόνων
κρατῶν, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ νοστιμότερα :

Οἱ Παρίσιον εἶναι πόλις συμμαζεμένη, τὸ Λονδῖνον
σκιρπισμένη. Ἡ πρώτη εἶναι λιθόκτιστος, ἡ δευτέρα
πλινθόκτιστος. Οἱ Παρίσιον αὐξάνουν διὰ τῆς συρροῆς
τῶν ξένων ἐν αὐτοῖς, τὸ Λονδῖνον διὰ τῆς ἐξαπλώσεως
τῶς κατοίκων της Οἱ Παρίσιον ἔχουν ὑψηλὰς οἰκίας,
τὸ Λονδῖνον χαμηλάς, ἐξ ἀντιθέτου δὲ τοῦτο μὲν ἔχει
πλευρὸς τῆς ὁδοῦ ἐνῶ οἱ Παρίσιον στενωτέρας κάπως.

Τὰ παράθυρα ἐν Παρίσις εἶναι ὡς θυρεοί, ἐνῶ τὰ τοῦ Λονδίνου κατεβαστὰ ὡς λαίμητόμοι. Ἐν Παρίσις αἱ οἰκογένειαι κατοικοῦν πολλὰ ὁμοῦ εἰς μίαν οἰκίαν ὡς εἰς κανόνα, ἐνῶ ἐν Λονδίῳ καθὲ οἰκογένεια κατοικεῖ εἰς ἰδιαιτέρῳ οἰκίσκῳ. Ἐν Παρίσις ἔχουν θυρωρούς, ἐν Λονδίῳ κλειῖδας. Οἱ παρισίνοι προφέρουν «cacao» οἱ τοῦ Λονδίνου «cocoa». Οἱ Παρισίνοι γευματίζουν, οἱ τοῦ Λονδίνου τρώγουν. Τὸ Λονδίνον, εἶπεν ὁ Βολταῖρος εἶχε ἑκατὸν θρησκαύματα καὶ μίαν σάλτσα, οἱ Παρίσιοι, ἑκατὸν σάλτσες καὶ καμμίαν θρησκαίαν. Οἱ Παρίσιοι εἶναι πόλις εὐθυμοῦς, τὸ Λονδίνον σκυθρωπή. Ὁ στρατιώτης τῶν Παρισίων φέρει κυανῶν ἐπενδυτὴν καὶ ἐρυθρὰν περισκελίδα, ὁ τοῦ Λονδίνου τὸ ἐναντίον. Ἐν Παρίσις οἱ ἱερεῖς εὐλογῶν μόνον τὸν γάμον, ἐν Λονδίῳ νυμφεύονται αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Οἱ Παρίσιοι ἐργάζονται, τὸ Λονδίνον ἐμπορεύεται. Ἐν Λονδίῳ οἱ μισχομάγκες κτυπῶνται μὲ τοὺς γρόνθους, ἐν Παρίσις μὲ τοὺς πόδας.

∞ **Τὶ κάμουν τὰ χρήματα!** Ὁ διάσημος καὶ πλουσιώτατος Ἀμερικανὸς διοργανωτὴς σχολικῶν θεάσεων Barnoum ἰδοὺ πῶς χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ αὐστηροῦ λεξικοῦ Vaperean :

«Ἐξ ἀποστροφῆς πρὸς τὴν ἐργασίαν ὁ αἰσχροκερδὴς οὗτος ἐρρίφθη εἰς τὰς μᾶλλον μυστηριώδεις ἐπιχειρήσεις ἐπιζητῶν πρὸ παντὸς νὰ κερδαίνει χρήματα χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὴν ποιότητα τῶν μέσων, τὰ ὅποια μεταχειρίζεται» Φέρει δὲ καὶ διάφορα παραδείγματα. Εἰς τὴν ἄλλην ὁμοῦς παράγραφον, ὅπου λέγει ὅτι εἰς ἓν ἔτος ὁ Barnum ἐκέρδησε 3 ἑκατομύρια δολλαρίων, τὸν ἀποκαλεῖ μέχρι τέλους Κύριον Barnum καὶ ὁμιλεῖ μετὰ πλείονος διακρίσεως. Ἀναγινώσκων αὐτὰ ὁ Barnum ἤρκετο ἀπλῶς νὰ λέγῃ: «Οἱ ἀριθμοί, φίλοι μου, οἱ ἀριθμοὶ εἶναι τὸ πᾶν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον»! καὶ ἔχει δίκαιον!

∞ **Τέχνη τῆς ρεκλάμας.** Ὁ Barnum περὶ τοῦ ἀνωτέρω ὁμιλήσας ἐμαθε τυχαίως ὅτι κάποιος μαῦρος ἐκηνήθη ὡς βαρβιτιστής εἰς τὸ ὦθεϊον τῶν Παρισίων. Ἀμέσως συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ δι' ἓν ἔτος ἀντὶ 40000 δολλαρίων. Μόλις ἔφθασε οὗτος εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ οἱ τοῦχοι ἐσκεπάζθησαν ἀπὸ ἀγγελίας. Οἱ μαῦροι προσέτρεξαν διὰ νὰ ἀκούσουν τὸν συμπατριώτην του; ἀλλὰ δὲν ἔστειλαν καὶ τοὺς φίλους των τὰς κατόπιν ἡμέρας. Τὶ κάμνει λοιπὸν ὁ Barnum. Παραγγέλλει εἰς τοὺς ὑπαλλήλους του νὰ κολλήσουν ἀνεστραμμένους τὰς ἀγγελίας αἱ ὅποια εἶχον τὴν εἰκόνα τοῦ μαύρου βαρβιτιστοῦ.

Καὶ ἐπέτυχε. Ἴσως οἱ θεαταὶ οἱ ὅποιοι, ἔκτοτε ἐπὶ τριετίαν ὅλην κατεπλημύρισαν τὸ θεατὸν του ἐφαντάσθησαν ὅτι αὐτοὺς ὁ μαῦρος εἶχε τὴν τέχνην νὰ

παίξῃ βάρβιτον ἔχων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω. Ὅπως δὴποτε τὸ χονδροειδέστατον αὐτὸ μέσον ἔκαμε νὰ ρεῦσῃ ὁ χροσὸς τῶν ἐισπράξεων κατὰ ἑκατομύρια!

∞ Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ὁ πελάτης πρὸς τὸν ξενόδοχον:

— Ἐνθυμούμαι ὅτι πρὸ διετίας ἐδῶ ἀκριβῶς εἶχον γευματίζει ἄριστα.

— Μάλιστα, ἀπαντᾷ κολακευόμενος ὁ ξενόδοχος, ἐν καιρῷ τοῦ προκατοῦ μου!...

∞ Ὁ Ponson du Terail ἔχει τὴν ἐξῆς φράσιν εἰς τι τῶν ἔργων του:

«Ὁ Ραυὺλ διευθύνθη πρὸς τὴν πανοπλίαν ὁ ὅποια ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ τοίχου καὶ λαθῶν ἐγγειρίδιον διὰ ἀστραπιαίου κινήματος, ἔρριψε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα!!!...»

Αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τοὺς Παρισίους.

∞ **Ὁ τίτλος Eminence.** Ὁ τίτλος οὗτος δέδοται εἰς τοὺς καρδινάλιους, διὰ τοῦτο δὲ σημαίνεται τιμητικῶς ἢ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ ἐξοχότης τῶν φερότων τὸν τίτλον προσώπων. παπικὴν συνᾶδριν κατὰ τὸ 1630 ἀπέδωκε τὴν προσηγορίαν ταύτην μόνοις τοῖς καρδινάλιοις, ὡς καὶ τὸν τοῦ Eminentissime. Οὕτω προσφωνοῦνται σήμερον καὶ οἱ σεβασμιώτατοι μητροπολίται τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ἐκ μέρους τῶν ξένων.

∞ **Ἀναγνώσεις εὐαγγελίου καὶ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας.** Οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναγινώσκειν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐν ταῖς ἱερουργίαις, ἃς ἐτέλει ὁ πάπας· ἐπὶ τούτῳ κατέθετον τὸ ξίφος καὶ ἐνεδύνοντο στήλην διακόνου.

Ἐν ἀρχαιοτέrais ἐποχαῖς ὑπῆρχε συνήθεια καθ' ἣν οἱ βασιλεῖς ἀναγινωσκόμενοι τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἐν τῇ λειτουργίᾳ ἀνέσπων τὸ ξίφος ἐκ τῆς θήκης θελοντες οὕτω ν' ἀποδείξωσιν τὸ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς θρησκείας θερμουργὸν αὐτῶν αἶσθημα.

— Ὁ καθεὶς ὁμιλεῖ κατὰ τοῦ συμφυῶς καὶ ὅλος ὁ κόσμος τῷ προσφέρει θυσίας. G. M. Valtour.

— «Τὸ πᾶν δύναται νὰ συμβῇ», ἔλεγεν ὁ Talleyrand· ὑπάρχει τι ἐπίσης ἀληθές, πλὴν μᾶλλον παρήγορον: ὅτι τὸ πᾶν περᾷ.

C. M. Valtour.

— Ἡ περιέργεια εἶναι αὐτοκτονία τοῦ φυσικοῦ μας, ὁ δὲ ἔρωσ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ περιέργεια.

J. B. du Beau.

— Ἡ παιδαγωγὴ τῶν τέκνων εἶναι ἡ τέχνη τοῦ νὰ γάνῃ τις καιρὸν διὰ νὰ κερδίσῃ περισσότερον.

JJ. Rousseau.